

Moral Accountability and Integrity in Nursing Practice

Cynthia Ann LaSala, MS, RNa,
nursing.theclinics.com
2009 Elsevier
hosseini

مسئولیت پذیری اخلاقی و صداقت در کار پرستاری

► . نایتینگل در واکنشهایش نسبت به پرستاران به عنوان پیشروان این عرصه، مفهوم مسئولیت پذیری اخلاقی را اینطور توصیف می کند: «هر کس که مسئولیتی دارد تنها این سؤال ساده را از خود بپرسد: چگونه می توانم این کار را به درستی انجام دهم؟ (نه اینکه چگونه می توانم همیشه خودم کار درست را انجام دهم)».

کار پرستاری و اخلاق مراقبت

▶ پرستاران با راههای عمیق و منحصر به فرد بر روی زندگی پیر و جوان، از بدو تولد تا پایان عمر تأثیرگذارند. اساس این خدمت رسانی چیست؟ چرا بیماران پرستاران را به عنوان مرکزی برای رسیدن به سلامت و بهبودیشان می شناسند؟ چه چیز پرستاران را در کارشان حفظ می کند؟

پرستار در درک خود از انسان بودن در ارتباط با بیمار و دیگران رشد پیدا می کند و این خرد شناختی وی را پرورش می دهد،
از طریق این آگاهی فردی پرستار با دیدی عمیق تر به مراقبت می پردازد، که این همان مفهوم پرستاری نایتینگل است که از پرستاری به عنوان یک حرفه و پیشه یاد می کرد و تعهدیست برای یک خدمت رسانی مهربانانه و دوست داشتنی در یک نظام ارزشی برای رفاه حال دیگران.

▶ پرستار چیزی فراتر از زمان حال را می بیند و از تفاوت‌های ظریف وضعیت بیمار آگاهی کامل دارد و از علم تجربی، فنی، اخلاقی، بصری، شخصی، زیبایی شناختی و حتی معنوی استفاده می نماید. این پرستار حس عمیقتری از رضایتمندی دارد، متمرکز می گردد و در ارزیابی های خود دقیق تر می شود؛ این کار رابطه ی پرستار- بیمار را بالا می برد.

▶ مطالعه ی موردی: برای دانستن

▶ تجربه ی یک پرستار رسمی را در نظر بگیرید که در واحد
تومورشناسی در حال کار است و نگرش خود را در مورد مراقبت از
زنی می نویسد که ۴۰ سال سن دارد و به خاطر لنفوم non-
Hodgkin با مقدار هماتوکریت ۱۶ اولین دوره ی شیمی درمانیش
پذیرش شده است. بیمار یکی از پیروان یهو بوده و اعلام نموده که به
دلیل باورهای مذهبی اش حاضر به دریافت خون نمی باشد.

► این روایت توانایی پرستار برای شکل دهی یک رابطه ی قابل اعتماد و مراقبتی با بیمار را نشان می دهد که در آن تمامیت فرد به عنوان یک عنصر حیاتی در تصمیم گیری پزشکی لحاظ شده است. رابطه ی پرستار- بیمار در مرکز اخلاق مراقبت و پرستاری قرار دارد. در چارچوب این رابطه، پرستار باید در چارچوبی اخلاقی رفتار کند که بر پایه ی وفادرای، احترام به شأن و منزلت، ارزش گذاری و تصمیم شخصی بیمار استوار است.

موانع عملکردهای مراقبتی

- ▶ نرسندگی ها نشان می دهند که درخواست برای مراقبت و کمبود منابع مطمئن پاسخگو و ارائه ی سطح قابل قبولی از مراقبت نتیجه ی ترک موقعیت و حتی ترک از کار پرستاران می باشد
- کمبود نیروی انسانی، افزایش تیزهوشی، نسبت غیرقابل قبول بیمار به پرستار، کاهش حمایت و راهنمایی، مسائل مدیریتی

► سیستم ها و محیط های کاری باید تلاش خود را به سمت درگیری فعال پرستاران در تصمیم گیری در سطوح واحد و سازمانی سوق دهند، استقلال در عمل را ترویج دهند، و استراتژی های پیاده سازی و حفظ اخلاقیات در امر مراقبت و درمان را شناسایی نمایند. امروز می بینیم که حرفهای نایتینگل وقتی کنگره ی بیمارستانها، درمانگاهها و پرستاری در نمایشگاه جهانی شیکاگو در سال ۱۸۹۳ را مورد خطاب قرار داد، درست می باشند:

► «هیچ سیستمی نمی تواند تحمل کند که پیشرفتی نداشته باشد. آیا ما به سمت آینده گام برمی داریم یا گذشته؟ آیا در حال پیشرفت هستیم یا کلیشه ای شده ایم؟»

هنوز کارهای زیادی برای انجام دادن وجود دارد. اجازه ندهید در وسط راه درجا بزنیم. ما هنوز هم در آستانه ی پرستاری قرار داریم.»

► پرستاران به عنوان بازیکنان کلیدی در فرهنگ، رسالت و اهداف سازمانی، وقتی از جانب ریاست با آنها عادلانه و با احترام رفتار شود، قدرت پاسخگویی به کار خود و اختیار ایجاد تغییر معنادار را خواهند داشت. از طریق حس مسئولیت پذیری مشترک، پرستاران ارزش ذاتی و شراکت با کسانی که با آنها کار می کنند را تشخیص می دهند، این امر موجب ترویج رضایت شغلی و توسعه منسجم می گردد.

بحث در مورد تکامل اخلاق پرستاری

همکاری، مسئولیت پذیری، مراقبت، و ترویج رابه عنوان چهار مفهوم کلیدی اخلاقی معرفی می کند که اساس کار پرستاری را می سازند و درک بهتری از منزلت کار پرستاری فراهم می آورند

پرستاران با حفظ تعهداتشان می توانند زندگی ها را تغییر دهند و این کار را خواهند کرد. مردم به پرستاران اعتماد دارند. این اعتماد جزء حقوق آنها نیست اما امتیاز نیست که بدست آورده اند. بیماران به پرستاران اعتماد دارند زیرا بر این باورند که آنها علم این کار را دارند و نیازهای آنها را درک می کنند و از آنها حمایت خواهند کرد

► بیشاپ و اسکودر Bishop and Scudder نشان می دهند که یک پرستار با اخلاق از مهارت‌های خود برای مراقبتی درست و مطمئن استفاده می کند. پرستاران به نفع بیماران کار می کنند و این نشان می دهد که اقدامات پرستار ذاتاً اخلاقیست. پرستاران ریسک را می پذیرند و با وجود عدم اطمینان برای حفظ رفاه بیمار به برآورده کردن مطالبات وی می پردازند.

► وقتی پرستاران با بیماران خود بر اساس اهداف، ارزشها و کمال ذاتی پیشه‌ی پرستاری رفتار می‌کنند، پرستاری نمایانگر تعهدی می‌گردد که بین آنها و جامعه و پیشرفت حرفه‌شان بسته شده است. ماده‌ی ۵ نظام نامه‌ی ANA اخلاق پرستاران می‌گوید «پرستار همانقدر که به دیگران مدیون است به خود نیز مدیون است، مسئولیت او حفظ کمال و درستی، حفظ شایستگی و ادامه‌ی رشد فردی و حرفه‌ای می‌باشد».

▶ نایتینگل ما را به تجدید تعهد تشویق می کند:

▶ «بیایید کاری را که به عهده گرفته ایم به خوبی انجام داده و نسبت به آن مضطرب باشیم و برای آن به خود مغرور نشویم. بیایید به آموزشهایمان ارزش بدهیم، نه به این خاطر که ما را از دیگران متمایز و برتر ساخته بلکه برای اینکه ما را قادر ساخته تا برای هموعان خود و بیمارانی که به کمک ما نیاز دارند مفید باشیم، اجازه دهید هدف ما این باشد که پرستاران خوبی باشیم، و هرگز اجازه ندهیم که شرمنده ی نام پرستار گردیم.»

چالش اخلاقی

خانم رزیدنت جراحی در حین جراحی بیمار معتادی که تصادف کرده بود به ایدز مبتلا شد. او پس از اطلاع از این اتفاق، صادقانه آن را با مسوولین دانشگاه در میان گذاشت. مسوولین دانشگاه برای تصمیم گیری در این زمینه به تعارض اخلاقی دچار شدند مبني بر اینکه همکاری او را با دانشگاه قطع کنند یا نه؟ در نهایت تصمیم گرفتند همکاری او را قطع کرده و او را از دوره رزیدنتی اخراج کنند. این تصمیم را گروهی از مدیران آموزش پزشکی و فرهیختگان کشور به اتفاق هم گرفتند. حال چرا این تصمیم را گرفتند؟ آنها با خود گفتند اگر همکاری او را قطع کنیم، امنیت شغلی همکارمان را از بین برده ایم. اگر همکاری او را قطع نکنیم، او بسیاری از افراد را مبتلا خواهد کرد. اولی بد و دومی بدتر است. متأسفانه بعد از این تصمیم گیری یکی از آنها نزد من آمد تا نظر من را هم از نظر اخلاقی بدانند.

آن پزشک از لحاظ روحی با مشکل روبرو شد. من توضیح دادم که باید طرفین این معادله را تحلیل کرد. در این صورت باید چنین می گفتیم: قطع همکاری یعنی چه؟ آیا کلاً قطع همکاری کنیم؟ از هر حیث قطع همکاری کنیم؟ اگر قطع همکاری کنیم یعنی چه؟ قطع همکاری نکنیم یعنی چه؟ اگر قطع همکاری نکنیم چه می شود؟

- ▶ در واقع طرفین تعارض را تحلیل کنیم. اولین خطای آنان از لحاظ اخلاقی این است که ساده انگار شده اند. ساده انگاری هم اخلاقاً خلاف است.
- خطای دوم آنها این بود که به دنبال راههای دیگر نگشتند. مسوولین دانشگاه می توانستند غیر از این دو راه حل، به راه حل های دیگر هم بیندیشند.
- مثلاً: می توانستند پزشک جراح را به رشته های غیربالینی تغییر رشته دهند. یا می توانستند نوع همکاری او را تغییر دهند و او را معاون پژوهشی گروه یا به ریاست کتابخانه دانشکده منصوب کنند.
- راه حل های دیگری نیز وجود دارند. همان طور که قبلاً گفتم در نوشتن راه های سوم نباید سانسور کرد. مثل: او را بازنشسته یا با خرید می کردند.
- حال وقتی این موارد را احصا کردیم بایستی از بین آنان به سنجش بپردازیم. مدیران تصمیم گیر این دانشکده پزشکی اگر این راه حل را طی می کردند اخلاقاً مرتکب خلاف نمی شدند.
- مدیران این دانشگاه در مقابل صداقت این جراح، تصمیمی غیر اخلاقی گرفتند و تنها بر نظریه سودگرا تکیه کردند.
- ▶